

Arrest

nr. 51 277 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Zummar, provincie Mosul (Centraal-Irak). Op 5 mei 2007 zou u, samen met uw neef (A.M.), een kapperszaak in Zummar hebben opgestart. In jullie kapperszaak zouden jullie ook Westerse kapsels hebben geknipt. Rond 4 mei 2008 zouden vier onbekende, gemaskerde personen - leden van de Mujaheddin - jullie in de kapperszaak hebben opgezocht. Ze zouden jullie gewaarschuwd hebben geen Westerse coupes meer te knippen en vervolgens vertrokken zijn. Uit schrik zouden jullie hierna de kapperszaak gedurende 4 maanden gesloten hebben. Na die periode zouden jullie jullie werkzaamheden terug hebben opgestart. Na de heropening van jullie zaak zouden jullie nog steeds Westerse kapsel hebben geknipt, doch nu in het geheim en enkel bij een aantal vrienden. Op 10 mei 2009 zou u 's morgens in het kapsalon een dreigbrief hebben gevonden waarin ermee werd

gedreigd jullie te doden daar jullie hun vorige waarschuwing in de wind hadden geslagen. U zou echter niet zoveel aandacht aan de dreigbrief hebben besteed en uw werk gewoon hebben verder gezet. Een week later zou u op een middag naar huis gegaan zijn om te eten. Toen u later terugkwam zou uw neef verdwenen zijn. Om 15u zou uw neef u gebeld hebben met de boodschap dat hij, tijdens uw afwezigheid, door de terroristen was ontvoerd. Indien jullie geen \$ 30.000 losgeld betaalden, zou hij niet worden vrijgelaten. U zou hierop bij de politie zijn langs geweest om klacht in te dienen alsook de ziekenhuizen gecontacteerd hebben en een foto van uw neef van uw neef hebben verspreid. Op 4 juni 2009 zou iemand van het Zummar-ziekenhuis u gecontacteerd hebben met de melding dat het dode lichaam van uw neef bij hen was binnengebracht. U zou vervolgens gedurende één maand thuis verbleven hebben en op 15 augustus 2009, op aanraden van uw familie, Irak hebben verlaten. U zou eerst naar Turkije zijn gereisd waar u anderhalve maand in Izmir zou hebben verbleven. Vervolgens zou u, met een vrachtwagen, naar België zijn verder gereisd. U zou op 20 oktober 2009 in België zijn aangekomen en diende op 22 oktober 2009 een asielaanvraag in. Na uw asielaanvraag zou u op 27 oktober 2009, met gezondheidsproblemen, zijn opgenomen in een Belgisch ziekenhuis. Na ruim drie maanden zou u uit het ziekenhuis zijn ontslagen. Daar u, tijdens uw hospitalisatie, niet voor uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken was komen opdagen, zou uw asielaanvraag technisch zijn geweigerd. U zou vervolgens op 22 februari 2010 een tweede asielaanvraag hebben ingediend. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, dd.18/01/2010 uitgereikt te Zummar, uw nationaliteitsbewijs, dd.25/01/2010 uitgereikt te Zummar, een kopie van een dreigbrief, dd.10/05/2009 en twee attesten van woonst, dd.15/11/2009.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er, doorheen uw verklaringen, niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uw ontoereikende en weinig accurate kennis aangaande Zummar, laat immers geenszins toe enige geloofwaardigheid te hechten aan uw beweerde afkomst uit deze plaats. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u ginds beweert te hebben gekend.

Zo moet er vooreerst worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd aangaande uw identiteit en / of nationaliteit. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs werden immers ter authenticatie voorgelegd aan de Federale politie. Na grondig onderzoek is uit hun analyse echter gebleken dat deze documenten vervalsingen betreffen. Uit het feit dat u bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten, dient tevens te worden geconcludeerd dat er ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag.

De door u voorgelegde documenten kunnen bijgevolg geenszins als authentieke identiteitsstukken worden weerhouden en vormen dan ook geen enkel bewijs van uw identiteit en / of nationaliteit. Een begin van bewijs omtrent uw identiteit en / of nationaliteit is nochtans een essentieel element binnen de asielprocedure en het ontbreken van dergelijk bewijs houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot de beoordeling van uw asielrelaas. Het ontbreken van enig begin van bewijs omtrent uw identiteit en / of nationaliteit doet dan ook vermoeden dat u niet bent wie u beweert te zijn. Dit vermoeden wordt voorts versterkt door de vaststelling dat u ook aangaande uw persoon en uw familie geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vijf jaar lager onderwijs heeft gevolgd (zie vragenlijst dd.1/3/2010, p.1 vraag 10). Wanneer u deze vraag wordt gesteld op het CGVS verklaarde u tot drie keer toe uitdrukkelijk dat u nooit naar school bent geweest én u stelde eveneens dat u hierdoor niet kunt lezen en schrijven (zie gehoorverslag CGVS p.2). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ komt u niet verder dan op te merken dat u zich niet goed voelt, niet goed geslapen heeft en veel medicijnen moet nemen (zie gehoorverslag CGVS p.2). Dit kan geenszins worden weerhouden als afdoende verklaring. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat u omtrent feiten die betrekking hebben op uw eigen leefwereld coherente verklaringen zou afleggen. Verder verklaarde u op de DVZ dat u drie zussen heeft (zie vragenlijst DVZ vraag 30), terwijl u op het CGVS verklaarde vijf zussen te hebben (zie gehoorverslag CGVS p.1 en 5). Wanneer u met deze ongerijmdheid wordt geconfronteerd, beperkt u zich tot de stelling niet te weten hoe het komt dat er twee zussen "ontbreken" in uw verklaringen op de DVZ (zie gehoorverslag CGVS p.5). Ook hier kan worden opgemerkt dat toch minstens mag worden verwacht dat u exact zou weten en coherente verklaringen kan afleggen omtrent het aantal zussen dat u heeft.

Voorts moet ook worden gewezen op u gebrekkige geografische kennis omtrent uw beweerde woonplaats Zummar. Zo stelde u vooreerst dat Zummar in het oosten ligt van de provincie

Mosul (zie gehoorverslag CGVS p.9). De beschikbare informatie toont echter aan dat Zummar juist onder de grens met Koerdistan gelegen is en zich met andere woorden in het noorden van de provincie bevindt. Gevraagd een aantal dorpen te noemen rond Zummar, noemde u verkeerdelijk de dorpen Bardiya, Usaila, Ain Uwais en Dibishiya als buurdorpen van Zummar. Ook hier toont de beschikbare informatie aan dat deze dorpen niet in de directe nabijheid van Zummar gelegen zijn. Van de overige door u genoemde dorpen is, met uitzondering van Grkafir, geen enkel dorp terug te vinden in de beschikbare informatie. Opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u slechts twee van de vier plaatsen die u worden opgenoemd - zijnde Barzan, Alqadima, Ain Zala en Ain Faras - enkel Barzan en Ain Zala blijkt te kennen. Van Ain Faras stelt u nog nooit te hebben gehoord en Alqadima ligt, volgens u, veraf van Zummar (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat zowel Ain Faras als Alqadima juist naast Zummar gelegen zijn. Daarnaast dient echter nog te worden opgemerkt dat u - ondanks het feit dat u Ain Zala meent te kennen en weet dat het niet ver van Zummar gelegen is - vreemd genoeg ten onrechte stelt dat Ain Zala een dorp is. Gevraagd naar hetgeen er in Ain Zala is en waarom deze plaats gekend is, stelde u dan weer dat de meeste mensen er schapen hebben en als herders werken (zie gehoorverslag CGVS p.12). Echter, de informatie toont aan dat Ain Zala geen dorp is, doch een gebied met olievelden, waar enkel ambtenaren en bedienden verblijven. Wanneer u verder gevraagd wordt of er olievelden in de buurt van Zummar zijn, beweert u dat deze er enkel zijn in Grkafir, Kalee en Hamad Agha (zie gehoorverslag CGVS p.10). Deze plaatsen worden in de beschikbare informatie echter niet genoemd als olievelden. De plaatsen die in de beschikbare informatie dan weer wél als olievelden in de Zummar-regio gekend staan - namelijk Batma en Sifaya - zijn u dan weer onbekend (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Verder is het uitermate bevreemdend dat u verklaart dat er twee ziekenhuizen zijn in Zummar, waarvan één in de buurt van de markt (zie gehoorverslag CGV p.3). Echter uit onze informatie blijkt dat er geen ziekenhuis is in Zummar. Er zou slechts een gezondheidscentrum zijn, dat trouwens in het Noorden van de stad ligt, en niet, zoals de markt, in het centrum.

Ook dient te worden gewezen op uw ontoereikende algemene kennis over Zummar. Zo is het allereerst opmerkelijk dat u niet blijkt te weten wanneer de val van het regime plaatsvond. U situeerde deze gebeurtenis immers eind 2003 (zie gehoorverslag CGVS p.13). Gezien het historische belang en de enorme impact van de gebeurtenis op het dagelijkse leven van de Iraakse burgers, mag van u toch minstens worden verwacht dat u zou weten dat het regime in Irak eerder in het begin van jaar - namelijk april 2003 - ten val kwam. U verklaarde voorts dat er in de omgeving van Zummar ook in Barzan Amerikaanse troepen gevestigd zijn (zie gehoorverslag CGVS p.14). Ook hier slaat u de bal mis. De beschikbare informatie meldt immers uitdrukkelijk dat er geen Amerikanen aanwezig zijn in de regio Zummar. Gevraagd naar de laatste verkiezingen in Irak voor uw vertrek, antwoordt u aanvankelijk dat er elk jaar verkiezingen plaatsvinden in Irak (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dit is echter geenszins het geval. Wanneer u vervolgens nogmaals wordt gevraagd wanneer de laatste verkiezingen voor uw vertrek plaatsvonden, blijkt u wel te weten dat deze begin 2009 plaatsvonden. U stelde hierbij echter ten onrechte dat het presidentsverkiezingen waren waarbij Talabani tot president werd verkozen (zie gehoorverslag CGVS p.15). Ook dit strookt niet met de realiteit. Zo werden in januari 2009 geen presidents- doch wel provincieraadsverkiezingen gehouden in Irak. Daarenboven werd Talabani reeds in 2005 verkozen tot president en stond hij dus, op het moment van uw vertrek in 2009, reeds 4 jaar aan het hoofd van Irak. Tevens is het zeer opmerkelijk dat u niet in staat blijkt het geld dat in Irak sinds de val van het regime wordt gebruikt, correct te beschrijven. Zo stelde u dat er, sinds de val, biljetten van 25, 250, 1000, 5000 en 10000 dinar worden gebruikt. Tot slot merkte u, met betrekking tot het geld, nog op dat er, voor de val van het regime, paarden op het geld stonden afgebeeld (zie gehoorverslag CGVS p.14 en 15). Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat, sinds de val van het regime, biljetten van 50, 250, 500, 1000, 5000, 10000 en 25000 in omloop zijn. Tot slot toont de informatie aan dat, voor de val van het regime, Saddam Hussein op het geld stond afgebeeld. Van iemand die, zoals u, beweert tot mei 2009 een eigen kapperszaak te hebben gehad in Zummar kan toch minstens worden verwacht dat deze het geld dat in omgang is, correct zou kunnen omschrijven. Bovendien is het uitermate bevreemdend dat u, op de vraag of er vóór de val van Saddam Hussein muntstukken in omloop waren, verklaart dat er muntstukken van 1 en 100 dinar in omloop waren. Uit onze informatie blijkt immers dat er in Centraal-Irak geen muntstukken meer in omloop waren sinds 1992, toen u vier was.

U blijkt voorts op de hoogte zijn van het Girchaper-project, doch beweert dat men in 2009 aan dit project werkte en er nog steeds mee bezig was toen u vertrek in augustus 2009 (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Ook hier komen uw verklaringen niet overeen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat dit project reeds in 2007 van start ging en zou klaar zijn tegen mei 2008. Opmerkelijk is ook de

vaststelling dat u geen enkele terroristische groepering bij naam kunt noemen en deze evenmin als zodanig herkent wanneer de benamingen u worden gegeven (zie gehoorverslag CGVS p.15, 16 en 17). Van iemand die beweert altijd in Zummar te hebben gewoond en er een eigen zaak te hebben uitgebaat, kan toch minstens worden verwacht deze een aantal terroristische groeperingen, actief in de regio, bij naam zou kunnen noemen of deze minstens zou herkennen.

Tot slot kan nog worden gewezen op het merkwaardige feit dat u, als Centraal-Irakees, afkomstig uit Zummar, de Arabische taal - nochtans de voertaal in Centraal-Irak- niet machtig blijkt te zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat de Arabieren licht in de meerderheid zijn in de stad Zummar. Van iemand die zijn hele leven in Zummar heeft gewoond en gewerkt kan toch worden verwacht dat deze enige noties heeft van de Arabische taal.

Uit uw verklaringen blijkt dat u wel enige kennis heeft over Zummar, maar deze is echter ruim ontoereikend voor iemand die beweert zijn hele leven in deze stad te hebben gewoond en gewerkt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw vermeende afkomst uit Zummar (Centraal-Irak). Bijgevolg kan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u ginds beweert te hebben gekend. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De manifeste bedrieglijkheid omtrent uw beweerde herkomst laat het CGVS evenmin toe om zich een correct beeld te vormen van uw profiel, uw juiste identiteit, de exacte regio van waar u afkomstig bent en de plaats(en) waar u recentelijk heeft verbleven. Bijgevolg is het niet mogelijk in te schatten of er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en kan u de status van subsidiaire beschermde niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen deze conclusies geenszins te weerleggen. Zoals hoger reeds werd aangegeven kan de door u neergelegde identiteitskaart niet als bewijsstuk worden weerhouden. Aangaande de door u neergelegde attesten van woonst, moet er vooreerst worden opgemerkt dat uit deze documenten blijkt dat deze op uw aanvragen werden opgesteld. Deze vaststelling doet eveneens vragen rijzen omtrent de authenticiteit van deze documenten. Daarenboven kan aan documenten slechts enige bewijskracht worden toegekend voor zover deze kaderen binnen een geloofwaardig relaas. Dit is in casu geenszins het geval. Wat de door neergelegde dreigbrief betreft, dient er tot slot worden opgewezen dat u louter een kopie van dit document heeft voorgelegd. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopies kan ook aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout". Hij stelt onder verwijzing naar het door hem aangevoerde feitenrelaas dat er wel degelijke voldoende en ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, alsmede dat in zijn hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van represailles.

Dat zijn Iraakse identiteitsdocumenten vals werden bevonden komt bij verzoeker aan als een schok. Hij heeft deze niet zelf vervalst en wist niet dat hij vervalste documenten gebruikte. Verzoeker stelt bezig te zijn met het verzamelen van bijkomende bewijzen om aan te tonen dat hij afkomstig is van Zummar.

Waar zijn afkomst in twijfel wordt getrokken benadrukt hij dat hij op diverse kennisvragen over Zummar correct kon antwoorden. Zijn correcte antwoorden worden ten onrechte doodgezwegen in de bestreden beslissing. Het CGVS zou selectief en enkel in zijn nadeel zijn tewerk gegaan.

Bovendien werd geen rekening gehouden met verzoekers lage scholingsgraad en het gegeven dat hij analfabeet is. Evenmin werd rekening gehouden met het klimaat van angst waarin hij opgroeide. Van verzoeker kon geen encyclopedische kennis worden verwacht van zijn regio en het CGVS had de vragen aan zijn specifieke levensomstandigheden moeten aanpassen.

De tegenstrijdigheden en ongerijmdheden zijn volgens verzoeker niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Het CGVS heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen. Deze kunnen verklaren dat

hij de gebeurtenissen trachtte te verwerken op zijn eigen manier. *“Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid”*. Verzoeker betoogt dat hij de dag van zijn gehoor medisch niet geheel in staat was om te worden geïnterviewd. Hij verwijst naar het gehoorverslag en benadrukt dat hij meermaals stelde dat hij zich niet goed voelde en concentratieproblemen had. Het is onbegrijpelijk dat het CGVS geen rekening hield met de *“labiele persoonlijke psycho-medische toestand van verzoeker”*. Hij moest na zijn aanvraag drie maanden in het ziekenhuis verblijven en was tijdens het gehoor onder invloed van medicatie. Het feit dat hij *“zowel vóór, tijdens als na zijn gehoor”* ernstige psycho-medische moeilijkheden had wordt bewezen doordat hij op 26 juni 2010 moest worden opgenomen in het Openbaar Psychiatrisch Ziekenhuis te Rekem waar hij meer dan twee weken residentieel moest worden behandeld. Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan. Het principe van een goede rechtsbedeling en het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen een vollediger en grondiger onderzoek.

Verzoeker stelt nog dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en dit gelet op de algemene veiligheidssituatie in de regio Mosul.

Tevens is het redelijkheidsbeginsel geschonden daar het CGVS op grond van het gehoor en de gegevens in het dossier niet in redelijkheid kon komen tot de genomen beslissing.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal motiveert ten aanzien van verzoekers identiteitsdocumenten met recht dat zowel zijn identiteitskaart als zijn nationaliteitsbewijs, nadat deze ter authenticatie werden voorgelegd aan en werden onderzocht door de Federale Politie, niet authentiek bleken te zijn. Verzoeker brengt geen elementen bij die aan deze vaststelling afbreuk zouden kunnen doen doch beperkt zich tot de bewering dat hij niet zou hebben geweten dat hij vervalste documenten gebruikte. Het louter opwerpen van een dergelijke *post factum* bewering is niet ernstig. Het is evident dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. Bovendien laat verzoeker na te duiden op welke wijze hij deze documenten dan wel heeft bekomen. Dat hij zich ter adstructie van zijn

voorgehouden identiteit en afkomst bedient van dergelijke identiteitsdocumenten werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven stelt de commissaris-generaal op basis van verzoekers verklaringen zoals deze blijken uit het administratief dossier terecht vast dat verzoeker aangaande zijn persoon en familie tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, daar waar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het door hem gevolgde onderwijs en de zussen die hij heeft.

Tevens motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoeker (i) een gebrekkige geografische kennis vertoonde omtrent zijn beweerde woonplaats Zummar, meerbepaald omtrent de ligging van Zummar binnen de provincie Mosul en de dorpen, plaatsen en olievelden in de onmiddellijke nabijheid van Zummar (ii) verkeerdelijk verklaarde dat er twee ziekenhuizen in Zummar zijn (iii) een ontoereikende algemene kennis vertoonde over Zummar, meerbepaald over de val van het regime, de aanwezigheid van Amerikaanse troepen, de verkiezingen voorafgaand aan zijn vertrek, president Talabani, het geld dat in zijn regio werd gebruikt voor de val van het regime en sedert de val van het regime, het Girchaper-project en de in de regio aanwezige terroristische groeperingen (iv) de Arabische taal, nochtans de voertaal in Centraal-Irak, niet machtig blijkt te zijn terwijl de Arabieren licht in de meerderheid zijn in Zummar en zeker van iemand die daar een kapperszaak zou hebben opgestart en die zijn hele leven in Zummar zou hebben gewoond, kan worden verwacht dat deze enige noties heeft van de Arabische taal.

Verzoeker betwist de voormelde vaststellingen niet, doch tracht deze te vergoelijken door te verwijzen naar zijn profiel als laaggeschoolde en de algemene levensomstandigheden in zijn beweerde regio van herkomst. Deze uitleg is echter niet afdoende om de lacunes in zijn kennis toe te dekken. De aan hem gestelde vragen betreffen immers eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent zijn persoon en familie, zijn eigen leefwereld en zijn onmiddellijke omgeving. Ook van een laaggeschoolde kan worden verwacht dat deze een correct antwoord kan formuleren op dergelijke vragen. Verzoeker toont geenszins aan dat of waarom de aan hem gestelde vragen onredelijk zouden zijn.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde psychische en medische problemen blijkt uit het attest zoals door hem neergelegd tijdens zijn asielaanvraag slechts dat hij werd behandeld voor TBC (administratief dossier, stuk 14: documenten). Verzoeker legde gedurende de procedure voor het CGVS geen attesten neer waaruit eventuele geheugenproblemen zouden kunnen worden afgeleid of waaruit zou kunnen blijken dat hij – ingevolge de medicijnen of andere redenen – niet in staat was te worden gehoord, en dit ondanks dat hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd (administratief dossier, stuk 4, p.24). Uit het attest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd kan evenmin worden afgeleid dat hij in de onmogelijkheid zou hebben verkeerd om te worden gehoord. Dit attest vermeldt slechts dat hij eind juni, hetzij anderhalve maand na het gehoor, werd opgenomen in het Openbaar Psychiatrisch Zorgcentrum te Rekem. De reden van opname wordt niet vermeld. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn psychische of medische toestand hem ervan zou hebben weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Hij toont voorts in het geheel niet aan enig trauma te hebben opgelopen en maakt niet aannemelijk dat hij dientengevolge niet in staat zou zijn te antwoorden op de aan hem gestelde eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent zijn persoon en familie, zijn eigen leefwereld en zijn onmiddellijke omgeving.

Betreffende verzoekers stelling dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn correcte antwoorden en dat selectief en in zijn nadeel zou zijn tewerk gegaan dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt rekening houdende met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en bij zijn analyse rekening houdt met het specifieke profiel van de asielzoeker. Op de commissaris-generaal rust geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker in zijn beslissing op te nemen. Verzoekers bewering dat zijn correcte antwoorden zouden zijn doodgezwegen mist daarenboven feitelijke grondslag gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat hij enige kennis vertoont over Zummar. De commissaris-generaal oordeelt echter met recht dat deze kennis ruim ontoereikend is voor iemand die beweert zijn hele leven in deze stad te hebben gewoond en gewerkt. De in de bestreden beslissing opgenomen elementen zijn voldoende draagkrachtig en tonen voldoende aan dat verzoeker zijn herkomst niet aannemelijk maakt.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst van Zummar kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar heeft ondervonden. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen welke door hem niet worden weerlegd, niet van die aard dat zij zijn teloorgegangene geloofwaardigheid kunnen herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Aangezien gelet op het sub 2.2.1. bepaalde geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden afkomst van Zummar in Centraal-Irak, noch aan de problemen die hij aldaar beweert te hebben ondervonden, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt, nog daargelaten dat hij niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn bewering als zou de algemene veiligheidssituatie in zijn beweerde regio van herkomst beantwoorden aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c), zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongelooftwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn afkomst.

2.2.3. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het door verzoeker uiteengezette feitenrelaas bevat de bestreden beslissing gedetailleerde, pertinente en terechte overwegingen welke de beslissing afdoende motiveren. Derhalve kan een schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen. Evenmin kan worden volgehouden dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout zou hebben begaan.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voormelde, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en het verhoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.5. Verzoeker preciseert voor het overige niet welk van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* zouden zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

2.6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS